

SANT PERE - ELS PREGONS

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE SANT PERE ERNEST BENACH I PASCUAL

Reus, 24 de juny del 2001, Diada Nacional dels Països Catalans

PREGÓ FESTA MAJOR SANT PERE 2001 SALÓ DE PLENS REUS, 24 DE JUNY DE 2001

Sr. Alcalde,
Sres. Regidores i srs. Regidors,
Autoritats,
Reusenques i reusencs

Molt bon vespre de sant joan, molt bona diada dels països catalans, aquesta bonica utopia de la que alguns encara en fem bandera.

Començo forçosament expressant que per a mi és un gran honor avui ser el pregoner de la Festa Major del meu poble, de la meva estimada ciutat. I ho és per molts motius. Dir el primer pregó del segle XXI té de fet un valor afegit per allò dels números rodons i la màgia dels inicis i dels finals de segle.

Des que hi ha democràcia municipal al nostre país, no m'he perdut gaires pregons i n'estic segur que tots els pregoners i totes les pregoneres que han pregonat fins ara tenen molts més mèrits que jo mateix per a què els hagin encomanat aquesta noble tasca.

Recordo molts pregons amb especial emoció, en recordo d'altres de molt ben treballats i de molt sentits. No cal entrar en detalls, però el repàs de tots ells m'ha fet adonar que sóc, ben bé, un pregoner atípic.

Però de fet, si algun avantatge tinc en relació als anteriors pregoners, que no pas mèrit, és precisament la meva implicació amb la festa. I és que per naps o per cols hi he fet gairebé tots els papers de l'auca que es puguin imaginar.

Així, de memòria, ara recordo que les meves funcions i papers a la Festa Major han estat ben diversos. No s'estranyi doncs l'audiència si li explico que he fet activitats força peculiars que poc identificarien amb la meva manera de fer actual.

Per exemple, he portat el pali amb què Sant Pere és protegit al llarg de tota la processó. Evidentment aquest episodi respon a una època de compromís cristià intens, i d'influència materno-familiar notable.

També d'aquesta època recordo haver participat en algun campionat de tir al plat al grup de caçadors - club de tir Diana, fruit també d'una altra notable influència, en aquest cas paterno-familiar.

Cal dir també que he festejat, i mai millor dit, amb uns quants elements de la nostra festa. He acompanyat els nanos de Reus quan els vam agafar la gent de l'Agrupament Escolta La Mulassa, que al llarg dels anys ha estat fidel amb la cita i amb la cultura tradicional de Reus.

De fet era el mateix Agrupament que recent estrenada la democràcia municipal, s'inventava la revetlla de Sant Joan a la Plaça del Castell i que després tindria una influència notable en la fundació de la colla dels Xiquets de Reus, entre d'altres elements festius.

Torno als nanos i recordo com si fos ara quan vam anar a veure la Misericòrdia Vallès, en el seu primer any com a regidora de Cultura i li vam proposar que ens confiés la responsabilitat de portar els nanos. Per aquella època era ben certa la tornada de la cançó!.

... Els nanos són uns dropos, no volen treballar i a casa de la vila els volen despatxar.

I efectivament els nanos de l'època a més de dropos tenien algun defecte més i a la casa de la vila els volien despatxar. Algú va suggerir que els escoltes ho podríem assumir i fil a l'agulla.

Nosaltres érem ben joves i d'aparença hippy (pels llargs, robes amples, ja sabeu què vull dir). Fins i tot li vam proposar a la regidora de signar un conveni (ull que parlo de l'any 1983!!!) I crec sincerament que això ens va donar una pàtina de gent seriosa que tot i no lligar amb el nostre aspecte, devia acabar per convèncer-la.

I parlant dels nanos, un dels records agradables de la Festa Major, o si em permeten generalitzar, de la Festa a Reus, és precisament la popularització de la Marxa dels Nanos, que va fer el grup Tradivarius, en un dels primers discos que va tenir el suport de l'Imac. Una visió musicalment moderna i roquera. De versions dels nanos n'he sentit de viva veu, amb gralles i tabals, amb tamborí i flabiol,... S'imaginem ara una versió jazzística de la Marxa dels Nanos?

Ramon Quadrada, un il·lustre reusenc d'aquests que tenim repartits pel món i que brilla amb llum pròpia en el difícil món de la música ens l'ofereix.

També vaig sortir a una de les primeres trobades de gegants multitudinàries que es feien amb una àliga que havia fet l'Escola d'Art de l'època del Rufino Mesa. Era una àliga que res té a veure amb la majestuosa, magnífica i elegant àliga que ara presideix el seguici de la Festa, feta pel bon amic Manel Llauredó, probablement unes de les millors mans que a hores d'ara té l'art contemporani a Reus, i amb qui penso que Reus té encara, com a mínim, un deute en forma de peça escultòrica, o d'escultura al carrer.

Ja em perdonaran però qualsevol avinentesa és bona per reivindicar cultura. I l'art del Manel és ben bé CULTURA en majúscules.

Aquella àliga, la de fa uns anys, era d'un material d'aquests moderns i feia una olor terrible que ens obligava a canviar tot sovint les persones que la portàvem, ja que si no corríem el risc de quedar ben col·locats. Per sort no pesava gens.

També haig de citar les complicitats i la simpatia amb els elements de foc sobretot el ball de diables, i la cabra, tot i no haver-hi participat mai directament més enllà d'haver corregut a unes quantes cercaviles de foc quan els anys es portaven de manera més lleugera.

En aquells primers cercaviles de foc sempre algun diable et deixava tirar alguna carretilla o de sobte et trobaves fent balança per a què el llarg coll de la cabra i el seu cap escopint foc agafessin la direcció adequada. Barrets de palla, mocadors castellers, carretilles, roba cremada i els tabals de so greu, inconfusible i permanent. Magnífics records.

Capítol a part mereix el Carraslet. Un gegant que predica festa i compromís. Un gegant que també és una obra d'art d'una colla d'amics, de bons amics meus vull dir, que han sabut donar a un element festiu un clar component de reivindicació nacional, ecològica i social que efectivament fa enlairar les mirades i sobre tot és capaç de fer enlairar l'esperit!. Les implicacions amb el Carraslet són moltes, i de tota mena, d'amistat i familiars, de sintonia festiva i també de complicitat reivindicativa.

Una altra de les meves experiències festives per excel·lència, segurament que la més coneguda per tots

vostès, és la meva participació com a casteller a la nostra Festa Major. Segurament que aquesta ha estat la més forta de totes, deixant de banda la qüestió municipal.

I és especialment oportú recordar-la avui perquè ja fa 20 anys que els castells són presents a la Festa Major de manera normalitzada. Pilar caminant a completes, castells el dia de Sant Pere i a la processó, i diada castellera, és el programa que al llarg d'aquests vint anys s'ha anat consolidant.

I durant aquests anys hi ha hagut ben bé de tot. Grans alegries i també decepcions, però és clar i avui ho proclamo amb veu forta i decidida que els castells formen part del paisatge habitual i tradicional de la nostra Festa Major.

I em permetran que els confessi que aquest és un aspecte del qual me'n sento especialment orgullós i cofoi. Circumstancialment, i per motius de feina, de massa feina bàsicament, m'he allunyat del món dels castells i darrerament confesso que no compleixo ni amb els mínims exigibles que hauria de complir amb la meva colla, els Xiquets de Reus.

Però hi ha coses, tanmateix, que es porten al cor, al fons del cor i s'hi portaran per sempre.

L'altra gran vinculació amb la Festa Major és la més política. I ve lògicament de la condició de regidor que he tingut l'honor i el privilegi de gaudir de manera ininterrompuda en els darrers 14 anys. Fins al gener passat. I aquí hi ha una època especialment intensa, precisament en la meva primera legislatura l'any 1987, quan vaig ser regidor de Cultura i vice-president executiu de l'Imac.

Vaig aprendre tant sobre la festa aleshores. Només citaré alguns records intensos, i el primer ha de ser doncs per tot l'equip que aleshores fèiem cultura a l'Ajuntament.

I també pel rock&reus, pels NOUS gegants negres, pels NOUS vestits de TOTS els gegants, pels NOUS mascles de la Tronada, per l'esport com un element més i normalitzat de la Festa Major, pels intents per modernitzar els cartells de Festa Major (alguns per cert força criticats), per una implicació més gran de més entitats amb la Festa, per les revetlles de Sant Pere a l'antiga amb cadires i taules i ball fins la matinada amb la sana intenció que la gent de Reus no se n'anés de revetlla a Cambrils, i tantes coses més, que ara semblarà que vulgui fer mèrits davant de tots vostès, i els puc ben jurar que no és pas la meva intenció.

És senzillament aquesta percepció de la festa, aquesta vivència de la festa que surt ben bé de dins. I l'etapa municipal com a regidor, com a Tinent d'Alcalde, combinant molts cops el vestit de mudar i la vara amb la camisa marró avellana i la faixa, amb uns equilibris realment difícils d'explicar, i amb les corresponents brometes dels companys de colla o de consistori, tant se val, que tots s'hi apuntaven a fer el comentari de rigor...

Però jo em sentia tan regidor com casteller i la meva festa era tant una cosa com l'altra. Era el doble compromís amb la cosa pública però també amb la societat civil. I això et dóna, segur, una visió especial de la jugada, com deia aquell, ni millor, ni pitjor, diferent.

Per acabar aquest capítol de confessions més íntimes permetin-me que els confessi una darrera xafarderia. Com tanta gent de Reus sento devoció, passió, per la tronada, tot i la por que em feia de petit, por que tots més o menys hem passat, i que jo vaig superar a cala senyora Teresa Pinyol que, per cert, tenia un dels balcons més ben situats del Mercadal per veure i, sobre tot, gaudir la tronada.

En l'època de l'Imac vam fer proves per intentar recuperar la cadència de la tronada, el ritme i en part també l'olor que amb el pas dels anys i les noves pólvores s'havia anat perdent. Vam fer els mascles nous com he dit abans i penso sincerament que la tronada hi va guanyar força.

Doncs bé, sabeu on vaig sentir la darrera tronada del migdia del dia de Sant Pere, la de l'any passat?. Ni més ni menys que al meu despatx del Parlament. L'any passat teníem Ple per Sant Pere. M'ho vaig combinar com vaig poder per ser-hi a Completes, a les revetlles, i a la processó de Sant Pere, i de fet vaig complir a tot arreu, però al migdia m'era impossible.

Amb la complicitat del sempre eficient i estimat personal d'alcaldia, a l'hora en punt em vaig instal·lar al meu despatx, vaig posar el sense mans i l'altaveu al telèfon, i vaig sentir la tronada per telèfon!!!. No és el mateix, ni de bon tros, però els puc assegurar que també se'm va posar la pell de gallina!!!.

Bé vaja, que encara no he començat amb el que de fet volia dir i pràcticament els hi he explicat la meua vida festera.

Un pregó té molts components personals, ja ho hauran vist, però també ha de tenir elements de reflexió col·lectiva, i alguna reivindicació o proposta, també ho notaran.... I de fet quan m'he plantejat com havia de ser aquest pregó m'han passat moltes idees pel cap. Fa mesos que hi dono voltes, pràcticament des que l'alcalde m'ho va proposar.

La qüestió era com fer un bon suc de la fruita de les idees i poder-los-hi oferir.

Una primera temptació va ser fer un pregó estrictament casteller amb motiu dels 20 anys de diada castellera regular. Com ja he dit sento un orgull especial i una gran implicació amb tota la història castellera del nostre poble, i aprofito, avui i aquí, aquest lloc privilegiat per demanar més compromís, més fidelitat i més fe del poble de Reus amb les nostres colles.

Però el fet de pertànyer a una colla i sentir-m'hi identificat no em permetria ser tot l'objectiu que caldria i com que no renuncio de cap de les maneres a ser Xiquet de Reus, doncs em decanto cap a d'altres viaranys, tot i que n'estic convençut que només pel fet de poder parlar de com es canalitza el factor integració a una societat i dels valors de convivència i solidaritat que porten implícits els castells ja hagués valgut la pena.

Però segur que hi haurà altres moments i ocasions per a fer aquesta reflexió de manera pública. Ho tenim pendent.

Una altra temptació va ser fer una dissertació sobre els valors que porten afegits els nostres gegants i els nostres nanos. Conec la història i l'origen d'ambdós, per sort a Reus tenim el tema ben documentat. Però m'havia plantejat fer-ne una interpretació una miqueta diferent, actual i lliure.

Veureu, la cosa anava així: Us hi heu fixat mai que els nanos de Reus, xiquet i xiqueta de Reus, catalans, aragonesos, mallorquins i valencians representen precisament els territoris de l'antiga Corona d'Aragó, és a dir quan els Països Catalans érem Estat i quan sortíem, llavors sí, als mapes d'Europa?.

Donava per molt anar per aquí, no us penseu. Com també donava per molt fer una certa reflexió sobre els nostres gegants. De fet des de ben petit algú em va dir que els gegants de Reus eren els gegants més macos del món, i en tot cas aprofito per tornar-ne a deixar constància per si algú encara no ho sabia.

Doncs mireu quina era la pensada: heu observat que els nostres gegants no són pas reis ni reines, com tants i tants gegants d'arreu del país. Els nostres gegants representen les races del món, representen la gent, els ciutadans i ciutadanes de la terra.

Avui en dia en què valors com la diversitat, la convivència entre persones diferents, el respecte i la solidaritat són tan necessaris, és estimulante que els gegants de Reus vulguin representar precisament això. I per acabar-ho d'arrodonir el Carrascllet completa la tradició de gegants amb missatge, com ja hem vist abans.

Però vés per on que vaig començar les primeres ratlles i el primer esbós d'aquest pregó a Venècia, on per cert, un reusenc universal, Fortuny és considerat com un déu, i on encara s'hi nota la seva petjada. De fet quan vas pel món i expliques que ets de la pàtria de Gaudí o de Fortuny, això et dóna d'entrada una certa facilitat i avantatge per engegar conversa, i la gent pensa, ... Mite'l aquest,... De Reus... Ja m'enteneu, no?.

I torno a Venècia que és romàntica per definició i excel·lència. I jo no sé si el romanticisme venecià, l'esperit de Fortuny, els canals venecians, o què va ser, em van inspirar un pregó molt més intimista, molt més de vivències i de sensacions que no pas per un pregó més historicista o acadèmic. De fet a aquestes alçades de pregó, ja ho deuen haver notat.

Voldria proposar-los doncs fer un recorregut pels sentits de la Festa Major. I ara poden pensar: sentits de la Festa Major?. Què ens explica ara aquest?. Doncs sí, sí, m'explicaré. Quan vaig anar a escola em van explicar que els sentits eren vista, oïda, tacte, olfacte i gust.

De fet, i a part del sisè sentit, abans de posar-me a escriure vaig pensar que millor comprovar que no hagués canviat alguna cosa, que aquest és dels temes que t'ensenyen de petit, l'interioritzes i després ja no ho toques més.

Vaig consultar l'enciclopèdia de torn i a part que a la vista ara li diuen sentit fotoreceptor, la resta era ben bé igual. Per tant em decanto pel clàssic i els proposo que endevinem quins elements de la nostra festa podrien ser els representatius de cada sentit. És un divertiment que no pretén res més que traspuar sensacions i vivències com fins ara. Som-hi doncs.

Sense cap mena d'ordre previ, el primer que em passa pel cap és provar d'endevinar quin deu ser el gust de la Festa Major. I de fet aquí tocaria reivindicar el dinar de Festa Major, una tradició ben nostrada, i que els costums culinaris de l'època no és que potenciïn massa.

De fet la dieta mediterrània, és ben bé una dieta que també té en compte la cultura de la festa. Però més enllà de reivindicar el dinar de Festa Major en les seves múltiples variants, entremesos, canelons, rostits, llagostins o pollastre al forn, permeteu-me que us proposi recordar i assaborir mentalment dos gustos molt especials a Reus i que són sinònim de festa, d'estiu,...

Un és la coca amb cireres. Per Corpus, preludi de la Festa Major surten els gegants i s'ha de menjar coca amb cireres, i n'estic segur que molts de vostès ara mateix deuen sentir-se identificats amb aquest gust de Festa Major.

I els puc donar fe que aquesta és una tradició que funciona perquè el dia de Corpus d'enguany, a la tarda, trobar una coca amb cireres a alguna pastisseria de Reus era ben difícil, perquè segons deien els mateixos pastissers, al migdia ja s'havien acabat. Ja hem assaborit doncs i ni que sigui mentalment, una bona coca amb cireres.

Trobo que un altre gust de Festa Major de Sant Pere, que ens va arribar del País Valencià, és l'orxata. Però l'orxata de xufla, la bona, la que fan artesana, que té aquell gust únic, i que amb l'última glopada et trobes a la boca encara la pols de la xufla que originàriament ha servit per a fer l'orxata.

És també un gust de Festa Major que els proposo assaborir mentalment. Qui no recorda alguns establiments de Reus que s'han especialitzat al llarg dels anys en l'elaboració d'excel·lents orxates?. I segur que n'hi ha més de gustos, probablement tants com persones som avui i ara aquí...

Busco ara la complicitat de Ricard Ballester, poeta amb vinculacions locals, de l'època del Plàcid Vidal i del Josep Aladern, bon amic del Joan Rebull, del Torrell de Reus, o del Josep M. de Sucre, amb qui de fet

compartirem uns quants passatges d'aquest pregó, per il·lustrar encara millor aquest apartat,

**Un cop fet el vermut, a tots mou la fal·lera
Pel bon flairós dinar;
Aquest dinar pletòric que, ara tothom espera
Com l'os, dessota taula, espera el ca.
La taula serà plena
De vins de tota mena;
Ran la blancor dels plats
Veurem, il·lusionats,
La tènue fumerola
D'una imponent cassola
De vedella o pollastre o de garrí;
I copsarem ensems l'olor marí
D'aquell peix de Cambrils tan fresc i fi.
De ritual, l'epíleg del convit,
Serà la bona fruita que hem collit
A l'hort, el de matí
Amb tota llur frescor de serení;
I aquelles riques flaires, tan preades,
De coques ensucrades
I avellanes torrades,
Suprema delectança del jovent fatxendós
Que sempre va al darrera de les festes majors.
No que només sentir aquest poema, ja es fa la boca aigua,...**

Però permetin-me continuar amb l'exploració dels sentits de la Festa Major de Sant Pere. Anem per l'oïda. Els sons de la festa. Hi ha tants sons a una festa. La gralla per a mi és un so per excel·lència, i Reus a més és terra de bons grallers, i en aquesta afirmació inexcusablement haig de tornar a citar també influències familiars.

Però potser perquè vaig néixer al carrer de les Galanes i hi vaig viure molts anys em quedo amb el so de la campana dels gegants. Despertar-se per Festa Major, i sentir la campana dels gegants, sortir al terrat de casa, gaudir de l'escalfor del solet d'estiu, és un record plaent. Segur que tots sabeu com fa el seu so inconfusible.

Voldria llegir-los un altre poema de Ricard Ballester, que m'ajudarà a fer més amè aquest pregó, un poema que es titula La Campana del Gegants i que de fet per si sol ja podria ser un bon pregó de la Festa Major.

LA CAMPANA DELS GEGANTS

Com l'incansable oreneta
Que xiscla pel cel, volant,
Branda i crida riallera
La campana dels gegants!
És un gran batec de joia
De l'altívol campanar,
Que remou totes les ànimes
Freturoses, durant l'any,
Per l'alegre repiqueig
Que omple de goig la ciutat,
Tantost el Corpus arriba

Amb el típic rossegall
De perfum de roses fresques
I d'eucarístics encantsÉ
I Sant Pere obre els braços
Beneint totes les llars

Oh, campana
Dolça i clara
Com un cel asserenat!
El teu Ònenc-nencÓ irradia
Una mena de follia
Que capgira la ciutat.

Com ressona,
Com tremola
Dintre del cor dels infants!
Oh, música enjogassada,
Com revius amb la tonada
Tot un món viscut abans!

Com repica,
Brunz i es filtra
Per tot Reus i els seus voltants!
Tens un dring de festa noble
Que enardeix a tot el poble,
I a les gralles i als gegants.

Toca alegre,
Juganera
Campaneta dels gegants;
Toca alegre, riu i canta,
Que amb els teus cants, s'ageganta,
L'encís de les festes grans.

Oh, campana
Dolça i clara
Com un cel asserenat!
El teu Ònenc-nencÓ irradia
Una mena de follia
Que esvalota la ciutat!
Gralla, campana, gegants,... La marxa dels gegants és el so que els proposo sentir ara,... Però gaudeixin de l'originalitat d'aquest...

I de l'oïda passem al tacte. Què podem tocar que ens recordi la Festa Major?. Doncs també moltes coses, però només els en proposaré una, amb la condició que la toquin al llarg d'aquesta Festa Major. Han tocat mai la Mulassa?. Doncs facin-ho.

Quan ets petit el so de les seves campanetes t'atreu directament. I llavors toques la Mulassa i descobreixes una barreja de teles gruixudes aspres i també fines com el vellut, i cintes, i cuir, i metall, i li toques la boca amb les dents ben blanques, aquella boca que s'ha menjat tantes pipes o xumets de la nostra canalla...

Pel que fa a l'olfacte no en tinc cap mena de dubte. L'olor de pólvora de la Tronada és l'olor per excel·lència de la nostra Festa Major. I és una olor que s'enyora. Quan acaba de petar la tronada i la flaire de la pólvora s'estén pel Mercadal i carrers veïns, sents una olor diferent, diria que recordes aquella olor que et transporta en el temps.

És cert que la cadència de la tronada i l'olor d'aquesta s'han anat perdent, o potser seria millor dir que s'han anat transformant, però encara queda olor de tronada i hem de fer els impossibles per a què continuï persistent. És el flascó de l'essència de la nostra Festa. I parlant de tronada, deixeu-me que us llegeixi un bell sonet sobre la Tronada, un altre poema de Ricard Ballester.

LA TRONADA

Avui, el meus petits, d'una gambada
M'han dut al Mercadal. La multitud
S'hi aplegava contenta i excitada
Com si el cel a la terra hagués caigut.

Festa Major a la vista. Llum daurada,
Revolts de fum i enuig de la xardor,
Trepidants espetecs de la tronada
I un espurneig de goig i emoció

Deixalles dels alarbs, petita engruna
D'una festa pagana amb mitja lluna,
Que Sant Pere tolera de bon grat.

El poble s'hi deleix i àdhuc s'arbora
Quan vora seu, retruny, triomfadora,
Com el ressò eixordant d'un fort combat.

I acabem amb la vista. Hi ha tantes imatges de la Festa Major. Tantes, tantes, tantes...

En aquesta vida segurament que ser pare és de les coses que més et canvia la perspectiva amb què t'ho mires tot. Al menys així m'ho han fet descobrir el meu fill i les meves dues filles. Hi ha un abans i un després, i perdonin el tòpic.

A coses que els donaves una importància relativa els descobreixes matisos, detalls que te les fan valorar molt més. A coses que pensaves que eren intrascendents o irrellevants els descobreixes de sobte una transcendència gairebé vital.

I també sents sensacions fins aleshores impensades. I vet-aquí que una de les coses més boniques que podeu descobrir per la Festa Major és la cara de la canalla, dels xiquets i xiquetes embadalits davant els gegants, tocant les campanetes de la Mulassa, espantats davant la tronada, gaudint, també i molt, dels castells, descobrint les moltes danses que es fan a la nostra Festa, patint perquè els bastoners no es piquin els dits i volent saber perquè les de les cintes són gitanes, i perquè l'àliga porta un colom a la boca, i... Em quedo amb aquesta imatge de la Festa, la visió dels més petits i les més petites. I si no ho creuen facin la prova aquesta Festa Major. Mirin cares dels més menuts i descobriran tot un món, tota una altra Festa Major. De fet, s'imaginem poder veure ara la Festa a través dels ulls d'un xiquet o d'una xiqueta?.

Quina autèntica meravella, quin goig, quantes coses per redescobrir. De ben segur que alguna fotografia del

magnífic estol de fotògrafs reusencs deu haver captat amb precisió la imatge que els intento definir.

Ben pensat, en podria sortir una bella exposició, i aquesta no és una reivindicació, només és una idea.

Ja hem acabat doncs el recorregut pels sentits, acompanyats de sensacions i sentiments. N'hi hauria molts més, ho sé. La festa és sinònim de festeig, i per la Festa Major s'ha de festejar.

I les parelles s'han d'estimar i veure sortir el sol per Sant Joan, a la boca de la Mina, a alguna platja romàntica o des del balcó de la seva cambra de repòs, passions i complicitats; i ballar fins a rebentar per Sant Pere, i trobar aquells moments més íntims, de més intensitat, on la sintonia amb la parella també és una manera de viure la festa i els sospirs es transformen i esdevenen sobre tot sinònim de felicitat... I no creguin que no parlo pas del famós sisè sentit, parlo precisament de fer anar tots els sentits alhora!!!

Fins aquí m'he atrevit a procurar engrescar la concurrència amb aquest pregó. I a què participin de la festa, però sobre tot, a viure-la intensament, a gaudir, a ser feliços, ni que sigui per uns dies o per unes hores, que tothom s'ho mereix.

Cada reusenc i cada reusenca ha de ser capaç de trobar el seu espai de felicitat a la nostra Festa, de la mateixa manera que la ciutat creix i descobreix àrees de nova centralitat amb el pas del temps.

I si bé ara ja hauria d'acabar formalment el pregó, permetin-me encara una darrera qüestió en forma de proposta. Molts de vostès em coneixen, i saben que sóc una persona que a més d'inquietuds (en diuen cul inquiet d'això) acostumo a posar cullerada sempre que puc.

Doncs em permetran que acabi amb una proposta, amb una idea que pretén ser una nova aportació a la nostra Festa. Amb una proposta que el temps dirà si acaba en tradició o senzillament en anècdota, perquè no oblidem que la Festa és un conjunt de tradicions i anècdotes.

Tradicions que algú, algun dia va inventar i que els anys han consolidat com a costum i amb una certa obligatorietat. De tradicions recents la nostra Festa Major n'està farcida, per exemple la tronada que avui encendrem, el pilar caminant de Completes, el desperta Reus del dia de Sant Pere, l'encesa del Campanar quan entra Sant Pere o la ballada conjunta que li fan les entitats del seguici al Mercadal, estrenada l'any passat, o les barraques per als més joves i tantes i tantes coses.

Doncs els vull fer una proposta vinculada amb el pregó, que intentaria estrenar avui mateix. Acabaré el pregó amb una crida específica a la ciutadania a participar i a viure la Festa.

Primer la crida la faré aquí, per donar per acabat formalment el pregó, però després amb el permís del Sr. Alcalde, les senyores regidores i els senyors regidors, amb l'acompanyament solemne dels ministrers del Camp de Tarragona (que per cert ja m'apresso a aclarir que no estan subvencionats pel Consorci) i just abans de baixar a la Plaça per assistir a l'encesa de la Tronada, la repetiré al balcó de l'Ajuntament de manera que tot el poble, de la plaça estant, i de manera solemne, pugui sentir la crida a participar i viure la Festa Major, és a dir el pregó pel qual es proclama davant ciutadans i ciutadanes, xiquets i xiquetes, grans i joves, que és Sant Pere i que és Festa Major, i que és la Festa gran de tots els reusencs i reusenques, vinguin d'on vinguin, visquin on visquin, parlin com parlin i hagin nascut on hagin nascut.

CRIDA

Sapiguen reusencs i reusenques que comença la Festa Major de Sant Pere.

Sapiguen reusencs i reusenques que la nostra Festa Major és de les millors de Catalunya i que Sant Pere, el nostre patró, té a més de les claus del cel, les claus dels nostres cors. I és hora d'obrir-los. Descubrim els

sentits de la festa i gaudim-ne al màxim. Aquesta festa que té actes per a tothom s'ha pensat per a què ningú se'n senti fora.

Aquesta festa és la nostra gran festa, la nostra festa gran. Ballem, riem, xalem, escoltem música i mirem el foc. Emocionem-nos amb la tronada i vibrem amb els nostres castellers. Aplaudim les danses, saludem els nanos i gaudim dels gegants.

Salut reusenques i reusencs! I que sigueu feliços sempre, però sobre tot ara amb la nostra Festa Major, i com diu la cançó: Fes ta festa i que es faci fotre qui no li agradi la festa nostra!,

I qui ho hagi de sentir que ho senti, i qui ho hagi de saber que ho sàpiga!!!

VISCA SANT PERE , VISCA LA FESTA MAJOR i VISCA REUS (només a fora)

Doncs moltes gràcies i amb el seu permís abans que s'encengui la tronada els proposo que em deixin repetir aquest darrer paràgraf amb altaveus, del balcó estant, per a què ho senti el poble de Reus que ens estigui esperant a la Plaça del Mercadal.

Ah i una darrera coseta. Quan fa uns moments deia que tenim una de les millors festes majors de Catalunya ho deia de tot cor. Tinc notícies, a més, que aquest és un reconeixement que cada cop serà més públic i més ampli, i ho sentirem a dir en els propers dies. A ningú se li escapa que Sant Pere és una de les festes que més interès té en el conjunt del país, per la riquesa dels seus elements, per l'antiguitat i la vàlua històrica d'alguns dels seus components, pel dinamisme que a hores d'ara demostra,... Vaja que és una festa d'interès nacional.

Però per a què la nostra Festa Major continuï sent una de les millors de Catalunya i vagi cada cop a més, serà del tot indispensable que nosaltres abans que res i que ningú, ens ho creiem i ho expliquem a TOTHOM, i sobre tot que siguem capaços d'estimar-la, respectar-la, fer-la nostra i defensar-la davant del món. És qüestió de creure-s'ho amigues i amics!!!.

Senyor alcalde, senyores regidores i senyors regidors, reusenques i reusencs, gràcies per la paciència que han tingut per escoltar-me, gràcies per l'honor i el privilegi d'haver pogut fer aquest pregó, i recordin de descobrir i passejar-se, lentament i fruïnt-ne, pels molts sentits de la nostra Festa Major, recordin de ser feliços, ni que sigui per unes hores, perquè com diu el poema

**És la festa major que a tots captiva
Per la tendresa d'uns petits motius;
Avui la nostra sang sembla més viva
I els afanys de gaudir són molt més vius**

VISCA SANT PERE , VISCA LA FESTA MAJOR i VISCA REUS.

